

נקישה על הדלת בשעות הקטנות של הלילה: את מי אשרת

הגירוש

הוא התחבב במיוחד על כליהתיקשורת בעולם. הפך תועמלן מרכזי של העניין הפלסטיני בעולם.

מבחינה פוליטית, מילחם נסה יותר לצד שמאל, קוואסמה יותר לצד השמירני. אך שניהם דגלו תמיד בפיתרון השלום, המזוהה כיום עם הזרם המרכזי באש"ף (ובאירגון פת"ח): משאומתן בין ממשלת ישראל ואש"ף, לשם כינון מדינה פלסטינית בגדה וברצועה שתהיה קשורה בישראל.

בניהם היו מוכנים תמיד לשתף פעולה עם כוחותיה השלום בישראל, להפיע לידם בפומבי ולקבץ את פניהם בחמימות.

דעותיו של האדם השלישי, הקאדי הרעני של חברון, ידועות פחות. הטלוויזיה הנציחה התבטאות קיצונית שלו, שנאמרה בלהט של גאון וזעם נגד הפרובוקציות של אנשי קריית-ארבע. באותו גאון טען שאנשי קריית-ארבע יוצרים גל של שינאה, ושאל זה יימשך, הרי "אתם (מדינת ישראל או גוש-אמונים) תיכחדו!"

גירושו של איש-דת הוא תמיד שגיאה, כפי שלמדו כל המישרים הקולוניאליים בעולם. אך בחברון, שבה יש רגישות דתית מיוחדת, בגלל הנסיון הרצוף של אנשי קריית-ארבע לגרש את המוסלמים מאתר שהוא מקדש קדוש להם*, זוהי שגיאה כפולה ומכופלת.

כמצב הניכחי של תחייה דתית קנאית, במרחב, נוסח חומייני, רק טיפיש גמור היה מסוגל לבצע פרובוקציה כזאת נגד דת האיס-

* אין כל תימוכין לכך כי המיסגד המוסלמי בחברון הוא אכן מערת-המכא פלה התנ"כית, וכי הקברים בו הם קברי האבות. המיבנה הוא מוסלמי במקורו, ומי קומו נובע מאגדה מוסלמית.

רי שכפרשת כסאם אל-ישכעה ניתנה לראשי-העירייה האפשרות ההוקית לפנות לוועדת-הערך הציבורית ולבית-המשפט העליון.

האיוולת של המעשה עצמו ברורה לכל אדם הבקי במרחש בגדה המערבית. פאהד קוואסמה הוא הדמות המתונה, השקולה והנבונה ביותר שבקרוב ראשי-העיריות שנבחרו לפני ארבע שנים. הוא בן מישפחה פרו-מצרית, שגורשה מחברון על-ידי סוכני המלך עבדאללה, סבו של המלך חוסיין, כשזה רצה להשתלט על העיר (ראה עמודים 34-35).

בניגוד לזכרים חלף האימפולסיבי מרמאלה ולבסאם אל-ישכעה הנוקשה משכם, ידוע קוואסמה כאדם שאינו ממהר להציג הירצהרות. השקול את דבריו היטב, והנמנע מביטויים קיצוניים. אילו נערך בין המושלים הצבאיים מישראל על השאלה מיהו המנהיג האחראי ביותר בגדה, היה קוואסמה וזכה בו בלי קושי.

דווקא איש זה גרש. מדוע? מזה חודשים מתנהלת נגדו מערכת-הסתה מצד אנשי גוש-אמונים, נים, שראו בו מחסום בדרך להשיג תלת אנשיהם בחברון.

מוחמד מילהם מחלחול הסמוכה הוא טיפוס אחר. הוא יפה-תואר, בעל חזות של כוכב-קולנוע. פחות שקול מקוואסמה.

הגירוש עצמו בוצע בנסיבות שהביטחו את התגובה הבינלאומית השלילית ביותר.

הונאה של

בית-המישפט

א נמסר לאנשים כי הם עומדים להיות מגורשים. לא ניתנה להם הזדמנות להצטייד בחפצים החיוניים ביותר. הכל בוצע בדרכי רמייה ושקר, המזכירים מישרים אפלים.

הנקישות על הדלת באו בשעות הקטנות של הלילה. לפי המסורת הידועה, לשלושה נאמר כי הם עומדים להיפגש עם המושל. לאחר מכן נאמר להם שעומדים להטיס אותם אל שר-הביטחון. למישפחות נאמר כי יחזרו תוך כמה דקות. עיניהם נקשרו בבד שחור. רק בתום הטיסה נמסר להם שהם הולכים "להיפגש עם עראפאת".

ההונאה הכתתי-מכובדת באה, כפי הנראה, כדי למנוע פנייה כלי שהי לבית-המשפט של מדינת ישראל. ההונאה היתה, על כן, מכוונת בראש וראשונה נגד מערכת-השיפוט הישראלית — אחי

ה מכבר לא ביצעה מערכת-הביטחון הישראלית מעשה כה אוילי והרסני כמו גירוש שלושת ראשי-הציבור בהר-חברון.

למעשה הודה בכך עזר וייצמן עצמו. בראיון מגומגם בלתי-אופייני, שבו ניסה לשווא להתנצל על כי הוא ממלא את הוראותיהם של שליטי קריית-ארבע (ראה הנדון). כאשר נשאל מדוע לא גירש את השלושה לפני כן, לא היתה בפיו תשובה. אך התשובה מתבקשת מאליה: אילו היה טעם בגירושם, היה הדבר נעשה בלי ספק לפני התקרית האחרונה. אם לא היה טעם בגירוש, לא היו צריכים לגרשם גם אחרי התקרית.

התקרית עצמה לא שינתה דבר לגבי תבונתה של החלטת-הגירוש. השינוי היחיד די הוא שמול פני ההיסטריה של אנשי קריית-ארבע ושאר התנחלויות גוש-אמונים נסוג וייצמן, וביצע מעשה שהוא התינגד לו.

הדבר נוגד החלטה מפורשת של הממשלה (הקודמת) שאין לגרש אדם מהארץ מבלי שמליאת הממרי שדה תחליט על כך בבד מיקרה. היא גם נוגדת הכמחה של עזר וייצמן, שהושמעה לא מכבר, כי הפוגעים בכיטחון המדינה ייענשו בארץ, אך לא יגורשו.

רגע של ידידות ואחוזה: עזר וייצמן ופאהד קוואסמה בשנה שעברה